

- עלי מרפא
- שער הגיליון
- יון הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- איון בלעטל
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנן לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה
- בא יבא על ראש השנה
- תמימות איננה טפשות
- אמרות טהורות
- שמע ישראל ב
- חיים איצ'עס פיאור
- התורה הזמנית:
- דומם צומח חי ומדבר
- נקודות אור' מה דפי השבוע בלקו"ה איין בלעטל
- השבוע ע"י ביטול
- כי יפלא ממך
- ויבחיכם בבית
- האם יש להזכיר מדמינות?
- הלכות 'אחיזת עיניים'

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

תמים תהיה עם ה' אלקיך

'ידע שוה כח' אומר העולם. לא נכון. ידע אינו כח ובוודאי לא הצלחה, כי לא לחכמים לחם

חכמת התמימות

לתנועה הזו קוראים תמימות.

שני טעויות נפוצות בנוגע לתמימות. האחת - תמימות נתפסת כטיפשות ונאיביות. תמים הוא זה שאינו חכם, לא כל כך יודע, וכנראה גם לא כזה מוצלח. והשנית - התמימות שייכת למי שנוולד כך. כביכול תמימות היא תכונה - אם נולדת תמים יש לך אותה, ואם נולדת חכם

התורה איננה ידע שכלי, אלא חכמת לב.

לא ידע אלא דעת. לא מידע אלא חיבור.

רק מי שתמים יכול להרשות לעצמו חכמה אמיתית.

אין לך אותה. אם 'תעשה את עצמך' תמים, זו הצגה, לא תמימות.

זו טעות. האמת: תמימות איננה טיפשות אלא חכמה עצומה ועמוקה. והיא איננה תכונה מולדת אלא תנועה נרכשת, ואפשרי לכל אחד לבחור בה. תמימות היא בחירה להסתכל על הדבר השלם ולא על החסר.

הצורך בידע, נובע מהנחת היסוד שאנחנו חסרים והעולם חסר. מכאן, הצורך 'להגן' על עצמי, וההגנה הזו תהיה באמצעות מידע. מי שיש לו אויבים, מוכרח לדעת כמה שיותר עליהם כדי להתגונן מפניהם ולגבור עליהם. זו גישת העניות של ה'חכמים' - הם כל הזמן מאוימים ונרדפים, ולכן חייבים לדעת כמה שיותר.

התמימות גורסת להיפך. העולם אינו חסר וגם אנחנו. התמימות מכירה בנקודת האמת, לפיה יש משהו שלם, גדול, עצום וטוב - קוראים לו ה' יתברך. הוא ברא את העולם, מנהיג אותו, וגם אותנו. והכל בסדר, איננו מאוימים ולא נרדפים, אלא בטוחים ומוגנים. אינני חייב לדעת כל דבר, כי אין לי צורך בשליטה.

זו לא סיבה להיות טיפש. יש חכמה עצומה, עמוקה ורחבה - שנקראת תורה. זה לא ידע, והוא לא נועד לשם שליטה; זה כן 'חכמה', והיא נועדה לשם חיבור. התורה איננה ידע שכלי, אלא חכמת לב. לא ידע אלא דעת. לא מידע אלא חיבור. רק מי שתמים יכול להרשות לעצמו חכמה אמיתית. חכמה שבה לא צריך לדעת, אלא להתחבר. אין פחד מקושיות, כי יש למי להפנות אותם. חכמה מתוקה שכולה טוב.

תמים תהיה עם ה' אלוך.

(תורה פ"ב תניינא, מעשה מחכם ותם)

ככל שאדם יודע יותר, מכיר יותר, חכם יותר ומבין יותר - כך הוא אמור להצליח יותר; הוא הרי יודע מה נכון לעשות, במה להשקיע, ממה להיזהר, ולכן הוא בדרך הבטוחה להצלחה. "ידע שוה כח" אומר העולם.

זה לא נכון. ידע אינו שוה כח, ובוודאי אינו שוה הצלחה. 'לא לחכמים לחם' - החכמים אינם בדווקא מוצלחים. אדרבה 'יוסף דעת יוסף מכאוב' - ככל שאתה יודע יותר, אתה סובל ומתייסר יותר. פחות ידע, שווה פחות סבל.

ידע אינו כח, אלא תחושה כוזבת של שליטה. החטא הראשון בהיסטוריה היה בדיקן הזה - המחשבה שאם נדע יותר נוכל לשלוט יותר. 'הייתם כאלוקים יודעי טוב ורע'. רגע לפני הנגיסה בעץ הדעת, היה האדם המאושר עלי אדמות. לאחר האכילה, החיים הפכו להיות מורכבים, עצובים ומייסורים. בעצבון תאכלנה.

לא הולך לי

יש סדר הגיוני בעולם; אחד ועוד אחד שווה שתיים. עסקה חכמה אמורה להניב רווחים. תכנית נכונה אמורה להצליח. רצון הגיוני אמור לצאת לפועל.

ולמרות זאת, זה לא מה שקורה במציאות. המציאות כביכול מתעלמת מההגיון, ופועלת על דעת עצמה, בלי לשאול מישו או להתנצל על משהו. יש תכניות יפות, עסקאות חכמות, רצונות הכי הגיוניים בעולם - ותכל'ס, זה לא הולך ולא מצליח.

אין אדם אחד בעולם כולו ובהיסטוריה כולה - שכל מה שהוא רצה, תכנן וסידר, הלך לו. אין אפילו יום אחד, שהולך בדיקן לפי התכנית, גם אם היא הכי הגיונית ומתבקשת. תמיד תמיד משהו משתנה, משתבש, מסתבך, או 'סתם' לא מצליח ולא קורה. כאילו דווקא.

זה אכן דווקא. החכמה וההגיון וריבוי הידע, גורמים לתחושה כוזבת של שליטה, שמביאה בעקבותיה תחושת שכרות של עצמאות, שכולה פירוד ובדידות. והתוצאה של כל זה בהכרח - הם חיי סבל עצבות ומרירות. והפתרון לכך לפעמים הוא: להיתקע בקיר...

כאשר כל הידע והחכמה נתקעים בקיר, אין ברירה אלא להיפרד מאשליית החכמה, הידע, השליטה, העצמאות, והבדידות - ולהבין שיש משהו גדול יותר, עצום יותר, אמיתי יותר, ו-טוב הרבה יותר. אני אינני יודע אבל יש מישו שכן יודע, באמת יודע. ועדיף פשוט להתמסר אליו ולתת לו להוביל את הסיפור. הוא יעשה את זה הכי טוב שיש. השם יתברך.

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

בא יבא ברינה על ראש השנה

ב"ה יום ג' ראה ת"ד לפ"ק

ימים הנוראים הקדושים ממעטשים לבוא וצריך למשפש במעטיו, ולבגש ולדרש ולחקור דרך לחשוכה כל אחד ממקום אשר הוא נשם. ואין פחש אלא בפה. וגם לזה צריך סיעתא דשמיא. וצריך להתחזק בראיות וקטפות טובים בהתחזקות גדול ובעקשנות גדול בראיון. ולהאמין בעצמו שעדין הטוב שבו חזק מאד מאד. אע"פ שפגמתי בו כמו שפגמתי אע"פ כמים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה וההרות לא יטשטשו את הנקודות טובות שצדקתי לחטאי בזה הצל עובר.

ובפרט שתהלה לאל בחדו הגדול הכל גנוז ועפון תתם ומשמר אצל הראש בית האמת ובכחו הגדול עדין יש לי תקנה לכל טוב אמת ונצחי רק חזק ואמץ מאד לשמור בכל זה בכל השנה כלה, ובאלי הימים הקדושים אלול ותשרי ביותר ויותר. אשרי המתחזק בכל יום ובכל עת. ובפרט באלול בעצמו לילה בזה להקשיק על עצמו בהקיא את מהבקי בהלכה בקי בראיון בקי בשוה וכי.

ושלום לכל אנשי שלומנו באהבה רבה ועצומה ובפרט לידידי כנעני התיק המסלג... הנה והנה בני ותלמידי חביבי לכל יעלה עליך רעיון ח"ו שלא פצחון האמת רק בוא תבוא ברה עם אנשי שלומנו לפה על ראש השנה הבא עלינו לטובה. וכן כל ימיו עד יבוא מורה צדק למען יטיב לך לנצח. ובחדו יתברך ותחזק לי טובה לנצח נצחים.

חק ולא יעבור

יום	יום לחודש	מספר מוהר"ן קמא	ליקוטי מוהר"ן ח"א	משנה ברוך ח"ו	דף דומי חולין
שבת	ב	כט.	רו	צא.	קז
א	ג	כט.	רו	צא.	קח
ב	ד	ל.	רח	צב.	קט
ג	ה	ל.	רט	צב.	קי
ד	ו	לא.	רי	צג.	קיב
ה	ז	לא.	ריא	צג.	קיב
ו	ח	לב.	ריב	צד.	קיג

עיון התורה הזמנית ליקוטי מוהר"ן ח"א תורה ד' - ח"ב תורה ד'

אמרות טהורות

ליקוט מדברי רביה"ק ומהר"ת בגדול מעלת וקדושת ההתקבצות על ר"ה
בציוט הק של רביה"ק זי"ע (ע"פ סדר א' ב')

זוכים לתקן אמונת חכמים כשנוסעים להצדיק האמת, והעקר
כשנוסעים אליו על ראש השנה. [ח"מ-ב', פקדון ה', ל"ד]
על פן צריכין לנסע לצדיק אמת על ראש השנה, כדי לזכות על ידם
לאמונה שלמה שזה עקר ראש השנה. [ח"מ-ב', אומנין ד', ח']
פי החכם הדור האמיתי הוא בחינת אבן שתייה, שזה בחינת מה שנוסעים
להחכם על ראש השנה. [ח"מ-ב', גזילה ב', ג']

ועל פן צריכין לנסע לצדיק על ראש השנה דייקא, פי כל האבדות הם אצל
הצדיקים, וזה עקר התשובה. [אר"ח-ב', ברכת הפירות ה', א']
זוכה לבטחון להאמין שכל פרנסתו קצובה מראש השנה, פי אז מאיר
שכל הכולל שמשם כל צורות השפע, ובשביל זה נוסעים לצדיקים על
ראש השנה. [ח"מ-ב', פקדון ה', ל"ג]

צריכין לנסע לצדיק אמת על ראש השנה, פי בראש השנה צריך כל אחד
מישראל לחזור בתשובה ולתקן מעשיו, כדי שכל יד-זה יחזור ויוציא כל
תקון הבריאה מכל אל הפעל, וזה אי אפשר פי אם על-יד פה הצדיקים,
על-פן נוסעים לצדיקים על ראש השנה. [יור"ד-א', הכשר כלים ד', ל"ג]
כל העבודה של ראש השנה הוא להמשיך אמונה בעולם, לגלות מלכותו
יתברך. ועל פן צריכין לנסע לצדיק אמת על ראש השנה, כדי לזכות על
ידם לאמונה שלמה, שזה עקר ראש השנה. [ח"מ-ב', אומנין ד', ח']

בראש השנה הוא בחינת התגלות ההתפארות שהשם יתברך מתפאר
עם עמו ישראל, ועל-יד הצדיק האמיתי, על ידו עקר התגלות
ההתפארות, ובשביל זה נוהגין ישראל לנסע על ראש השנה לצדיקים.
[אר"ח-ג', לולב ואתרוג ב', ב']

ועל-פן צריכין לנסע לצדיקים על ראש השנה, פי עקר המתקנת הדינים
על ידיהם. [ח"מ-א', מטלטלין ה', ח"]

בראש השנה כל עסקנו לגלות אלקותו ומלכותו בעולם, ועקר שימשיך
ויתקן ידיעה הקדושה הזאת מדור לדור לעולם. על-פן צריכין
לנסע לצדיקים על ראש השנה, להמשיך הדעת הקדוש הזה בעולם.
[יור"ד-ב', נדרים ד', כ"ט]

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אם דיבר לשון הרע ונתקבל הגנות שמגנה את חברו אצל
השומעים, עד שהם מגנים אותו בלבם, או עד שדברו עליו ג"כ
לגנאי, נענש המדבר בצרעת. אבל אם השומעים לא קבלו דבריו
כגון שידעו שהוא מדבר מתוך שנאה ונגיעה אישית, או שלמדו
זכות על אותו אדם שדיבר עליו, ואפילו אם המדבר יודע שלא
יאמינו לו, נחשב כחטא בין אדם למקום ולא כחטא שבין אדם
לחבירו.

וכל זה אם עליו גנאי גמור, כגון שהוא גנב כעסן או טיפש, ולא
הועיל בדיבורו, שלא האמינו לו. אך אם אמר שהוא עני או עשיר,
גבור או חלש, ולא נגרם לו שום נזק, אין בזה איסור לשון הרע
בכלל, היות ולא נתקבלו דבריו על לב השומעים.

(קיצור הלשון הרע פ"ג סי' ע"ז)

עקר קיום קשר האחדות שבין כלל אנ"ש הנקראים
על שמו ז"ל הוא רק ע"י הקבוץ הקדוש שנתקבצו
רבים בכלם על ראש השנה באומן:
פרפראות לחכמה ה, כה

שמע ישראל [ב]

באים אנו לאחד היסודות הגדולים
ביותר במצוות אמונה וידיעת ה'.

ג] כי כפי שאמרנו לעיל, כל מחשבה
רוחנית הוא כניסה שמכניסים את
האדם לאיזה עולם למעלה שהוא
מקושר שם לפי שרשו. ולפי"ז נמצא
שצריך שיתעורר רחמנות גדולה
שיכניסו את האדם לאותם המחשבות,
ואין כמעט בחירה לאדם לחשוב מה,
רק שהאדם צריך מהצד שלו לחפש
להשתוקק ולהשתדל לחשוב מה,
לעמוד בפתח הקדושה ולנסות להיכנס
לפנים.

ד] ועל כן לומדים ספרי צדיקים וספרי
פנימיות כדי שנדע לאיזה מחשבות
[עולמות] צריכים אנו להכנס בכל מצוה
ובכל מועד וכו', וכך יודעים אנו ליד
איזה פתח דקדושה צריכים אנו לעמוד
ולצפות שיפתחו לנו, ולהשתדל לתפוס
המחשבה בריכוז גדול כל אחד כפי
מה שבכוהו. אבל את עצם המחשבה,
ועצם הכניסה לפנים, לזאת צריכים אנו
סייעתא דשמיא גדולה שה' יפתח לנו
הדלת.

ה] כי כך הוא סוד כל היחודים והתיקונים
שישראל עושים במחשבתם, וכמ"ש
'תנו עוז לאלוקים' - שאנו מתעוררים
מצידנו להתייחד עמו במחשבה, אך
בפועל הוא נותן עוז ותעצומות לעם,
(ליקו"ה תפילת המנחה ז' אות פו).

ו] ולכן יש להקדים בקרי"ש אמירת
'שמע ישראל', היינו שאנו מצידנו
מכניסים עצמנו לשמוע ידיעת ה', וכפי
הכוונה ב'שמע ישראל', כך זוכים אנו
לשמוע מלמעלה בהתחדשות בכל יום
- 'ה' אלוהינו ה' אחד', (ליקו"ה קרי"ש
ה').

במאמר זה נעמיק יותר באחד היסודות
הגדולים ביותר בענין המחשבה
מאמונה.

א] לכאורה למה רואים יש עניינים
שבנקל לחשוב ולהתרכז בהם, ואילו
בענין האמונה קשה לחשוב ולהתבונן,
האם הוא רק חסרון בכוחו של ריכוז
המחשבה. אך האמת היא, שכל
מחשבה רוחנית בידיעת ה' אינה
סתם מחשבה פורחת שעולה במוחו,
אלא בכל פעם שמדבק עצמו באיזה
מחשבה רוחנית בידיעת ה', הוא
מקשר במחשבה זו את חלקו בעולמות
העליונים.

ב] כי כל אחד מישראל יש בו כללות של
כל העולמות והצירופים, וכל מחשבה
מהש"ת היא מציאות אמיתית שעל
ידה מתקשר לאיזה עולם למעלה כפי
מדרגתו ושרשו למעלה, ואינה סתם
איזה הרהור של רעיון החולף במוחו.

ג] ולכן בכל פעם שאדם עושה עבירה
הוא מקשר חלקו לסט"א, ולכן קשה
לו לחשוב מהש"ת, כיון שאין מכניסים
אותו לאותם העולמות העליונים,
(ליקו"מ ק"ה).

ד] אמנם אין לו לאדם לפטור עצמו
מלעורר מחשבות בידיעת ה', כי בכל
מצב יש מצווה להכיר את ה' ולחשוב
ממנו, ורק בשביל זה באנו לעולם,
לחשוב עוד ועוד מחשבה אחת
מהש"ת. וכל המצוות שאנו עושים הם
רק בשביל לבנות כלים לאמונה וידיעת
ה'.

ה] אך מה לעשות שבפועל אנו כה רחוקים
ממחשבות קדושות ורוחניות, ויש
קליפות שאינם מניחים לנו להכניס
לראש מחשבות מהש"ת. אלא שכאן

הליכות

שיחות ומנהגים

התחזקות

האט דער למוד זכות - "קבלתי מרוב שיחה פזו של
התחזקות ולמוד זכות, שאילו הייתי מגלה אותה, הייתה
מתבטלת פתח הבחירה לגמרי. פזו פתח יש ללמוד זכות".

מוהר"ת אומר: "אויף יעדן לעפל פון התעוררות דאך
מען צו האבן א פאל שיעלעל פון התחזקות" - "על כל
פך התעוררות, צריכין לזה קערה מלאה של התחזקות".

מאמר מוהר"ת (המונח בלקו"ה הלכות): "א התעוררות
וואס נעמט זיך פון התחזקות איז א אמת'ע התעוררות,
און עס האט א קיום. א התעוררות וואס נעמט זיך פון
התעוררות אליין איז נט'אוי" - "התעוררות הבקשה עם
התחזקות ומחמקה, היא התעוררות אמיתית, ויש לה
קיום. מה שאין פן כשפאך התעוררות מתעוררות
בלבד וללא התחזקות, אזי יכולים לכל מפנה אף במעט
חלישות הדעת".

מוהר"ת ה'ה' לו בביתו אויפער שטיבל (עלית בית), ופעם
באמצע היום כשפסג את היולנות נענה ואמר: "ווינציגער
א קוק אין דער עולם" - "הבטת את פחות בזה העולם".

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"א סי' ד' שיעור ז'
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

זהירות מ'תורה של פירוד'

(מחוסר מקום על הגליון נשמט ענין זה מהגליון הקודם, ולחשיבות הדברים נביאם כאן)

תוספת ביאור בענין בקשת משה רבינו שימחה את שמו מהתורה: הנה ענין זה אומר דרשני, וכי רבי"ל בא לדרוש בזה דרוש נאה למה משה רצה שימחו את שמו מהתורה, ועוד יש להבין, שאם משה רבינו לא היה יכול לעורר הרחמים למחול העוון, וכי הוא הסימן שיש לו גדלות עד כדי כך שצריך למחות את שמו מהתורה. ועוד למה באמת התורה כל כך מספרת בשבחיו של משה, ולמה רבי"ל מדגיש כאן כמה דוגמאות בענין שבחו של משה, שישראל קוראים בתורה, ומשה בעצמו מספר בשבחיו, ושכתוב כמה פעמים 'ידבר אל משה' וכו'.

אך מתוך קשרי הדברים מובן הפלא ופלא, שהרי כל כח המלכות מתגלה על ידי התורה, כמו שהזכרנו לעיל 'הלא כה דברי באש' וכו', ובתורה מתגלים כל המצוות שעל ידם האדם בונה את המלכות.

ובכל התורה הזו שעל ידה מתעלה המלכות ניתנה על ידי משה רבינו ע"ה, שהוא דבוק באור אין סוף, והוא הוריד וצמצם את האותיות של התורה הק' להיות אותיות וצירופים קדושים שעל ידם מתגלה ומתעלה מלכות ה'.

כי משה רבינו הוא בטל לאין סוף, והשארית הרשימו של הביטול הם האותיות הקדושות של התורה, שהם אותיות של הדעת שעל ידם יודעים ממלכות ה' [וכמו שכתוב בהמשך התורה אות ט'] והוא מה שכתוב 'אתה הראת לדעת', כלומר שהוא פתח הארת הדעת על ידי התורה.

ועל כן כל התורה מלא בשבחיו של משה, והתורה מספרת לנו בכל מצוה 'ידבר', או 'זיאר' ה' אל משה, ובשביל זה ישראל קוראים בתורה בכל יום משבחיו של משה, ולכן גם משה רבינו בעצמו מספר להם בשבחיו, הכל בשביל לעורר להם את הזכרון בעת עסקם בתורה, שכל הכח של התורה הוא דייקא על ידי משה, היינו לעורר שכל התורה ענינה העלאת המלכות לשורשה, אל מקום ביטול כל הישגות. לעורר את ישראל שיבואו אל הצדיק שהוא יעלה אותם אל הביטול לאין סוף.

והוא בבחינת מה שמוזכר לעיל 'כמה טפשא' אלו שקמים לכבוד הספר תורה ולא לתלמידי חכמים, שהם עצם האור של התורה.

ומעתה מובן, שמשה אומר להשי"ת, אם אין אני יכול לעורר הרחמים הגדולים, היינו שאם אין מציאות להעלות את המלכות לשורשה, אזי הוא הסימן שאני בטל במציאות לגמרי, כי אילו הייתי ענו באמת, בוודאי שם למעלה במקום האין יש רחמים שעל ידם אפשר להעלות את המלכות, שזהו כל תכלית התורה, שהאותיות הם הרשימו של האין סוף. וכיון שאני מעורר הרחמים האלו, על כן מחני נא מהתורה, כי כל המציאות שהתורה מלא בשבחיו של משה הוא בשביל זה.

ומעתה כאשר אני רואה שהתורה מדברת מהשבחים שלי, אזי יכול אני לכבד ליישות, ואז באמת התורה תהיה תורה של פירוד מהאור אין סוף, ודו"ק.

הצדיקים ממתיקים את דיני המלכות

זוה (דברים ל"א): 'ויהי בישורון מלך', היינו ש'מלכות עולה לשרשה, כמו שכתוב (תהלים ל"א): 'וענינים ירשו ארץ', 'וארץ' היא דינא דמלכותא, כמו שכתוב (איוב כ): 'וארץ מתקוממה לו':

עתה בא מנגלה שהצדיקים שהם מעלים את המלכות על ידי הכפרת עוונות שמעוררים בכח הענוה שלהם, הם ממתיקים הדינים שיש במידת המלכות. זה מה שכתוב בתורה 'יהי בישורון מלך', שהפסוק מדבר מענין עליית המלכות לשורשה, ועליית המלכות נעשית דייקא על ידי הענוהים שהם הצדיקים שעל ידם נתכפרים כל העוונות ונמתקים הדינים שנגרמו על ידי העוונות, וכמו שכתוב 'וענינים ירשו ארץ' היינו שהענוהים דייקא הם יורשים את הארץ, שהארץ רומז על מידת המלכות, כי שם כל הדינים של המלכות, כמו שכתוב 'ארץ מתקוממה לו', נמצא שארץ רומז למלכות, ורק הענוהים יורשים אותה וממתיקים הדינים משם על ידי הענוה שלהם שהם בטלים

אורחים מאחורי התנור

היה זה באחד ממסעותיהם של שני בניו של ה'יהודי' הקדוש מפשיסחא - רבי אשר מזליכוב ורבי נחמיה מביכוב, בעודם אברכים צעירים. היתה זו עונת הסתיו, ובפולין כבר מצויים גשמים בימים אלה. המטר ירד ללא הרף, הקור היה עז, והדרך הארוכה נמשכה כשהם צועדים ברגל רעבים וצמאים. בינתיים אצל גם צורר הכסף המועט שלקחו עמם לדרך. בערב שבת, לאחר שעות של הליכה, הגיעו לעיירה קטנה. השבת כבר עמדה בפתח, והם עדיין לא הספיקו להכין שום דבר לסעודות.

"אל תפחדו", אמר להם האיש בחיך. "לא לרעה באתי. אדרבה, את טובתכם אני מבקש". הוא ביקש מהם לבוא עמו לביתו. שם נגלה לעיניהם שולחן ערוך בכל טוב, בשר ודגים וכל מטעמים, כיאה לבית עשיר. הוא המינם לקדש ולאכול, אך הם השיבו שכבר קידשו ואכלו.

העשיר הפציר בהם ואמר שלא תנוח דעתו עליו עד שיראה אותם סועדים. לבסוף נעתרו להצטרפותו, ונטלו את ידיהם והחלו לסעוד, בתוך כך, התרגש העשיר ופתח בשיר 'לק-ל אשר שבת' בניגונו של החזן מלובלין ואז אמר "ודאי תמהים אתם מי גילה לי רז זה, שאתם נמצאים כאן בעיר".

שני האחים הביטו בו בדממה. "ובכן, אספר לכם. לפני שנים רבות, בהיותי חנוני עני בעיר הסמוכה לפשיסחא, הייתי מקושר אל ה'יהודי' הקדוש. הרבי בירכני שאצליח במסחרי, ואף הורה לי לעקור ממקומי ולשנות את מקום מגורי ועשיתי כדבריו, וברבות הימים זכיתי לברכה ולהצלחה.

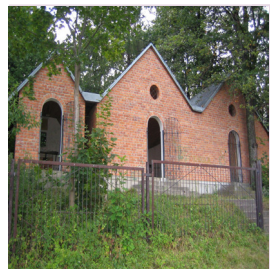
"אך היהודי הקדוש ציווה עלי דבר נוסף: שבכל שבת יהיה לי אורח לכבוד השבת. מאז לא עברה עליי שבת בלא אורח. אלא שהשבת הזו חיפשתי ולא מצאתי. חשבתי לחפש גם בבית המדרש הקטן אחר אורח, אך עיף הייתי מנסיעות ועסקי השבוע, והתרשלתי להתאמן.

"לאחר סעודת השבת, שעברה עלי בעצבות-מה בשל חסרון אורח, ישבתי ללמוד והתנמנמתי, ואז נגלה אלי היהודי הקדוש בחלום. הרבי עמד לפניי והודיע לי כי בבית המדרש הקטן נמצאים שני בניו, רעבים וצמאים, והם מסתתרים מאחורי התנור.

"כשקמתי" המשיך העשיר לספר, "דעתי שאין זה חלום בעלמא. רצתי מיד לבית המדרש, והנה אמת נכון הדבר. זכיתי לראות במו עיני את שני בניו של היהודי הקדוש!"

בדברו זאת חיבק את האברכים ונשק להם. "אשרי שזכיתי לכך" אמר בהתרגשות, "לא אשלחכם מכאן עד שתשבו ימים אחדים בצל קורת" (ע"פ סיפורי מופת)

היה זה באחד ממסעותיהם של שני בניו של ה'יהודי' הקדוש מפשיסחא - רבי אשר מזליכוב ורבי נחמיה מביכוב, בעודם אברכים צעירים. היתה זו עונת הסתיו, ובפולין כבר מצויים גשמים בימים אלה. המטר ירד ללא הרף, הקור היה עז, והדרך הארוכה נמשכה כשהם צועדים ברגל רעבים וצמאים. בינתיים אצל גם צורר הכסף המועט שלקחו עמם לדרך. בערב שבת, לאחר שעות של הליכה, הגיעו לעיירה קטנה. השבת כבר עמדה בפתח, והם עדיין לא הספיקו להכין שום דבר לסעודות.

אורח בכל שבת.

ציון ה'יהודי' הקדוש מפשיסחא

בחפזה הלכו למקווה ומשם לבית המדרש הסמוך. לאחר שמסרו לשמש את חבילתיהם, פשפשו בכיסיהם וגילו כי כל רכושם אינו אלא שלושה גדולים במטבע פולין.

יצאו לשוק וקנו בהם שלוש חלות. לאחר התפילה קידשו עליהן, אכלו כדי צורכם ואף הותירו לעצמם מעט לסעודות שבת של מחר. הם הקפידו שלא להיזקק לבריות ולא להיכנס כאורחים עניים לבתי אחרים. השמש, שריחם עליהם, הניח להם את מקומו מאחורי התנור החם. שם השתרעו האברכים העייפים, חלצו את עצמותיהם מטלטולי הדרך ונרדמו בשינה עמוקה.

סמוך לחצות הלילה נשמעו לפתע נקישות עזות על דלת בית המדרש. השמש נחרד. באותם ימים היו פרנסים רעים שנתנו ידם לשלטונות רוסיה וסייעו בחטיפת צעירים יהודים לעבודת הצבא, שם היתה יהדותם נתונה בסכנה של ממש. במיוחד היו בסכנה יתומים, עובדי אורח וכל מי שלא היה לו מגן וגואל.

השמש העמיד פנים כאילו אינו שומע, ירד בלאט מהספסל שעליו שכב, וניגש בחשאי אל האברכים הנמים מאחורי התנור. לאחר שהערים סיפר להם על הסכנה והורה להם להסתתר בכך שהיה סמוך לתנור. רבי נחמיה, שהיה נמוך ורזה, נכנס לתוכו בקלות יחסית. רבי אשר, שהיה גבוה ובעל גוף, נדחק פנימה בקושי רב.

השמש סתם שוב את פי הכוך באבן כבדה. בתוך מקום המסתור שרר חום כבד בשל הקרבה לתנור, ובנוסף סבלו השניים עקב הדחוק.

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

"במי גער רבינו ז"ל בערב ראש השנה האחרון בחייו? במי ששאל אותו כיצד ניתן לא לדבר על אף אחד מ'ישראל' הרי רואין שהוא רשע גמור! וגער בו רביז"ל, איך אתה אומר שהוא רשע גמור, הלא נמצא בו בודאי מעט טוב או איהו נקודה טובה ששם אינו רשע! חיי מוהר"ן לג, עי"ש

הזכרה: נתן סגל בני ברק
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיטה לאומן.

תקצ"ט

איין בלעטל

אור העצה מה' לימוד היומיומי

בספה"ק 'ליקוטי מוהר"ן' ובספה"ק 'ליקוטי הלכות'

שבת קודש

ליקוטי מוהר"ן - כט.

הקול מעורר את הדעת, וע"כ כשצועקים הגדה של פסח - דיבורים מנפלאות הבורא [פסוקי דזמרה, תהילים ועוד], אזי זוכה לתקון הברית, שהוא התעוררות הדעת לחיות בברית התקשרות לה'.

ליקוטי הלכות - דף ר"ו

צריך שהמח ירדוף להשיג עוד ועוד, אך מאידך יש לדעת לעצור עצמו ולומר 'איני יודע'. ויש לשקול תמיד באופן הראוי לאחד שני הכוחות יחדיו, וזה ע"י שמחת המצוות.

יום ראשון

ליקוטי מוהר"ן - דף כט:

עיקר ידיעת ה' הוא התנוצצות שבא מלמעלה ללא שום הקדמות. וכל עבודתנו מצידנו בקדושת אוננים, עיניים, חושים ופה הוא רק הכנת הגוף להיות כלי להשראת אלקותו יתברך. וכל מעט התגברות הוא עוד מעט כלי.

ליקוטי הלכות - דף ר"ז

כשמקיים מצוות בשמחה מתוך אמונה שיש במצוות הרבה סודות שאינו משיגם, בזה עולה מדרגא לדרגא עד שמקבל כלים ובונה היכולת קדושים בדעתו שיוכל לתפוס מרחוק ויתנוצץ בדעתו הארת אין סוף, אשר שם מתיישבים כל הסתירות והספיקות.

יום שני

ליקוטי מוהר"ן - דף ל.

כשהמוחין אינם מאירים, וזה גלות השכינה, והיא צועקת על כך. וכשאדם מצידו מתעורר לצעוק לה' על העלמת המוחין, אזי צעקתו היא במקום צעקת השכינה, ויכולים המוחין להתגלות.

ליקוטי הלכות - דף ר"ח

כל השגה אמיתית יש בה את עצם ההשגה, יחד עם ידיעה 'שאני יודע'. והלימוד הזה מתגלה בחצות לילה, שאז הוא רגע של תחילת התנוצצות אור, בתוך חושך שאין רואה כלום.

יום שלישי

ליקוטי מוהר"ן - דף ל:

כל החסרונות הוא רק חסרון הדעת, ומי שאין לו דעת לא יועיל לו כל מה שמשיג, ומי שיש לו דעת לא חסר לו כלום. ועיקר הנחמה על החסרונות הם מחשבות של דעת.

ליקוטי הלכות - דף ר"ט

הסיבה שפעמים לאחר שמאיר הארה, האדם

לאין.

פתיחה לאות ח'

עד עתה גילה ענין העלאת המלכות, שעל ידי וידוי דברים לפני התלמיד חכם זוכה: א] להעלות המלכות אל ה'; ב] לתקן הצירופים והאותיות, ג] העלאת המלכות עד האין והביטול שם שורש מידות הרחמים [בבחינת 'חמת מלך מלאכי מוות, ואיש חכם יכפרנה'].

ועתה הולך ומבאר על פי מאמר חז"ל, את פנימיות ענין וידוי דברים לפני התלמיד חכם, איך נעשה ההתקרבות אל התלמיד חכם שעל ידי זה הוידוי לפני יעלה את האדם אל הביטול לאין סוף. כי הוידוי לפני הצדיק הוא מהלך של התקרבות בג' בחינות אשר הולך ומבאר, כי החכם מעלה את האדם בג' דרגות של התקרבות, שבסופו של דבר האדם זוכה לבחינה של ביטול לאין סוף.

מעשה בהולך בדרך...

[ח] וזהו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (סוטה כא): משל לאחד, שהיה מהלך בדרך באישון לילה ואפלה, ומתירא מן הקוצים ומן הפחתים ומתחיה רעה ומלסטים, ואינו יודע באיזה דרך מהלך וכו'.

הגמרא אומרת, שהעולם הזה דומה, לאדם שהיה מהלך באישון לילה ואפלה, ומתירא מן הקוצים ומן הפחתים ומן הברקנים, ומחיה רעה ומן הליסטים, ואינו יודע באיזה דרך מהלך. נדמנה לו אבוקה של אור (היינו שקיים מצוות, (רש"י)) ניצל מן הקוצים ומן הפחתים ומן הברקנים (ניצול ממקצת פורענות, (רש"י)). ועדיין מתיירא מחיה רעה ומן הליסטים, ואינו יודע באיזה דרך מהלך, כיון שעלה עמוד השחר (רומז ללימוד התורה (רש"י)) ניצול מחיה רעה ומן הליסטים ועדיין אינו יודע באיזה דרך מהלך [שלא יכפנו היצר הרע], הגיע לפרשת דרכים [הרומז ליום המיתה כשהוא עדיין תלמיד חכם ולא פרש מהתורה, (רש"י)] אזי ניצול מכולם.

ארבעת המידות - שרשיהם ותולדותיהם

פי זה ידוע, שכל המדות רעות ותולדותיהן נמשכין מארבעה יסודות, מארבע מרות, כמובא במשנת חסידים: 'עצבות ותולדותיהן נמשכין מדומם', 'תאוות רעות ותולדותיהן נמשכין מצומח', 'דברים בטלים ותולדותיהן נמשכין מוח', 'אנחה ותולדותיהן נמשכין ממדבר'.

ישנם ארבע יסודות שהעולם עומד עליהם, אש רוח מים עפר. שהם כנגד 'דומם צומח חי מדבר', והאדם יש בו ד' יסודות אלו, והם מעורבים טוב ורע. ויש ד' מרות באדם [שהם הפסולת של הד' יסודות], והם מרה לבנה, ירוקה, שחורה ואדומה.

מארבע מרות אלו הוא צד הרע שבנפש, שמהם כלליות המידות הרעות שיש לאדם, עצבות, תאוות רעות, דברים בטלים וגאווה. ומידות רעות אלו הם האלהים אחרים שהאדם נעשה עבד להם וממליך אותו עליהם ר"ל, ובמידות אלו דייקא צריך האדם להחזיר ולהשיב את המלכות להש"ת, וזה על ידי שישבר את אותם המידות, או על ידי שיתעורר ברצונות וכיסופים לכך ויתוודה עליהם לפני תלמיד חכם.

ונסדרם לפי סדר:

- דומם כנגד יסוד העפר, ממנו נמשך מדת העצבות ותולדותיה היא עצלות בקיום התורה מחמת העצבות.
 - צומח כנגד יסוד המים, ממנו נמשך מדת תאוות התענוגים ותולדותיה היא חמדא וקנאה.
 - חי כנגד יסוד הרוח, ממנו נמשך מדת דברים בטלים ותולדותיה היא דיבור שלי: חנופה, שקרים, לשון הרע, לגלות שבחיו.
 - מדבר כנגד יסוד האש, ממנו נמשך מדת גאווה וכעס ותולדותיה היא קפדנות, שררה, שנאה.
- ואתם הדברים בה' אלקיכם חיים כולכם היום.

נופל לגמרי, זאת מחמת שבשעת ההארה לא הכין כלי, וזה ע"י שבשעת ההארה יזכור שבאמת אינו יודע כלום, אף שמאיר לו איזה הארה והשגה.

יום רביעי

ליקוטי מוהר"ן - דף לא.

עיקר האדם הוא השכל, והיכן שחושב שם הוא נמצא, ולכן כשמכניס בדעתו מחשבת של נחמה, עד שמחיה נפשו מכח אותו רעיון של דעת, אזי נכלל בהש"ת שהוא חי החיים, וחי חיים אמיתיים שלא שייך שם שום מציאות של מיתה.

ליקוטי הלכות - דף ר"י

הכח לעשות עבירות הוא ע"י שאדם מדבר או שומע דיבורים לא טובים שהם מסתירים דבר ה' שעל ידם ברא את הבריאה, וכך נופל לעבירות.

יום חמישי

ליקוטי מוהר"ן - דף לא:

הדעת של האדם הם הלבושים של הנשמה, ולמעלה מכירים אותו לפי חלקי הדעת שיועד מה'. וכאשר זוכה לחפש ולהתגעגע באלול ללבושים חדשים של דעת, אזי המסטינים והמקטרגים אינם מכירים אותו, וכך זוכה להנצל מהם, כמו אדם הלוש מלבושים שונים שאין השונאים שלו מכירים אותו.

ליקוטי הלכות - דף ר"א

יש להשי"ת רחמים שיכולים להאיר גם במקומות המסתופים, אך הם שמורים רק למי שמחפש אותם וצועק 'איה'.

יום שישי

ליקוטי מוהר"ן - דף לב.

הצדיק חותם את האדם בתוך הקדושה, ואז גם כשיש דין המטרה היא רק לקרבו. אלא שיש קליפות המכונים בשם 'חיצונים' שכל תפקידם לתת לאדם הרגשה שהוא מחוץ לקדושה. ולכן צריך שהאדם עצמו יוסיף עוד חותם על חותם הצדיק, היינו שיחזק את עצמו היטב באמונה שהוא באמת בפנים.

ליקוטי הלכות - דף ר"ב

כשאדם רואה שאיבד את שמו ומהותו מחמת ריחוקו, ואינו יודע איך להתחיל להתקרב, כי אינו מכיר שם ה', אזי עצתו לצעוק להש"ת - 'איה' מקום כבודו, שהוא צעקה לה' מתוך ידיעה שיש מקום נסתר וגבוה למעלה מכל שמות הקודש המגלים אלקות.

מושגים בתורה ח' תניינא

השגות

התגלות כבוד ה' בתקיעת שופר

התגלות כבוד ה' מתגלה בתקיעות שופר, שבהם נמשך מלמעלה מעלה הקדושה, ונבנה יסוד חזק ונאמן שממשיך הקדושה ובונה אותה, והוא כבוד ה' שמתגלה באופן הראוי ביותר, כמו שמתגלה על כלליות ישראל בשלמות, כי הוא כולל המדות והתגלותם, שזה עיקר כבוד ה', וכל זה נמשך בקול שופר שפועל באמצעות הקול לבד את כלליות התיקונים בשיר פשוט כפול משולש מרובע שהוא כלליות הכל. ומלבד עצם התגלות כבוד ה' בשלמות המדות, עוסקים בקול שופר לשבר הלב לפני ה' מכל אחיזת הרע שנשבר ומתבטל על ידי כך, מכח פרסום והתגלות כבודו שכך זה יורד לבטל כל אחיזת הרע, ולתת כח ואחיזה לכל אחד באמונה הקדושה ולהכלל בה.

מה עושים כאשר יש בבית רגעים לא נעימים של כעס, ויכוחים וכדומה?

אמנם כבר התחלנו חודש אלו, אבל עומדים אנו בעיצומם של שבועות של הנחמה על חורבן בית המקדש, כי ההכנה לראש השנה הוא ללמוד הלימוד של 'נחמה' (ליקו"ה שבת ז' ועוד).

אחד המתנות הגדולות שיכול אב להעניק לבנו הוא: הלימוד של 'נחמה'. שהרי כמה שאדם רוצה שלא יחסר כלום לבנו, במציאות החיים מזמינים קשיים ונסיונות. ולכן חשוב ביותר שהילד יגדל בבית בתוך אורה של דיבורי נחמה וחיזוק, והוא אחד הקנינים החשובים לעיצוב הנפש וחיזוק עמוד השדרה של הנער. עידוד וחיזוק מהצער - ללמוד לצאת מצער, לדבר דברי נוחם על עתיד טוב יותר, או לראות את הטוב בתוך הקושי.

בכל פעם שמדברים על כך שצריך להכניס בבית דיבורים של אמונה ונחמה, חיזוק ושמחה, תיכף יש הורים שמרגישים כאילו תובעים מהם שיהיה להם משפחה כמו בצירים, שכולם מחייכים ושומחים, אין מריבות וויכוחים, רוגע ושלווה. ומה לעשות שבמציאות הבית הוא לא תמונה על הקיר, בכל בית יש רגעים קשים, ונסיונות של כעס וכ'.

אך זאת יש לדעת: לתביעת 'נחמה' ישנם שני משמעויות. א. עידוד וחיזוק מהצער. ב. היפוך המחשבה, להכניס מחשבה אחרת.

אדרבא, ככל שאדם יותר כעסן ובעל מצב רוח קשה, כך יש לו יותר יכולת לחנך ל'נחמה' - להפוך המחשבה.

כי זאת לדעת יסוד גדול, שכל מחשבה שעולה במחשבה, אינם סתם מחשבות בעלמא. אלא הם מחשבות שה' שלח לכל אחד בהשגחה פרטית מדויקת ממש, בשביל שיתקן אותם ויהפוך את החשיבה מרע לטוב, כי הרבה עולמות תלויות במחשבות של יהודי [כל מחשבה הוא ניצוץ קדוש].

וכך הוא סדר תיקון העולם, שבהכרח שיהיה קלוקל, בשביל שהאדם יתקנו. ולכן גם הדרך של המחשבות שהם באות בזוגות, בתחילה ה' מכניס מחשבה מקולקלת, כעס, שנאה, דאגה, חרדה, חמדה, קנאה ועוד. אך יחד עם זאת שולח לאדם כח להפוך את המחשבה, להכניס מחשבה אחרת ולתקן את המחשבה הקודמת, (בעש"ט בחוקותי, שיחות הר"ן ז').

מי שאינו יודע את המהלך הזה, עומד נבהל ומשתומם בכל התעוררות של מצב רוח לא טוב, הנה עוד פעם מריבה, עוד כעס, עוד דאגה מפרנסה, הנה הבלבולים חזרו, וכך נעל שם ללא יכולת לצאת, לשים לב שה' שלח לו יחד עם אותה מחשבה לא טובה, גם חבילת תיקון - מחשבות טובות.

אך כשמבין את הסוד הזה, אזי אדרבא, בכל פעם שנופל לכמה שעות של מצב רוח לא טוב מכל סיבה שהיא, הוא מקבל פתאום כח של 'נחמה' - בפתע פתאום הוא קם והופך את המחשבה למחשבה של חיזוק.

והוא חינוך שכל אחד יכול מכל קלוקל שהוא לחנך בבית, להראות לילדים איך אבא מתחדש בפתע פתאום ומהפך

תיקון החטאים ע"י הביטול להשי"ת

ולקח הדבר בחזקה ולא ע"י תפילה ורחמים ותחנונים, דהיינו שלא קיבל הדבר מהשי"ת בבחי' אמונה, אלא על ידי דחיקת השעה.

ואכן כל הפגמים והחטאים שבכל הדורות נובעים מדחיקת השעה, ואפי' אצל הצדיקים הגדולים, והתיקון לזה יהיה על ידי משיח צדקינו שיאיר את כח התפילה, כח ההמתנה. שאפי' בעניני תורה ותפילה ועבודת השי"ת, גם כן אין ללכת בדחיקת השעה, אלא צריך להמשיך הכל בדרך תפילה ותחנונים - והגם שמצד אחד צריכים זריזות גדולה, אבל כשרואה שאין הדבר עולה בידו צריך לחכות ולהמתין ולספוף, ולא ללכת בכח, כדאיתא בחיי מהר"ן (אות תלא), עיי"ש.

"תשובת המשקל" לדחיקת השעה

ועל כן התשובה היא בבחי' "הושיב את הגזילה" כי הנה ידוע ש'תשובה גמורה' הוא 'תשובת המשקל' (כמובא ברמב"ם תשובה פ"ב ה"א), וכן באותו הפגם של דחיקת השעה שהוא שורש כל העבירות תשובת המשקל הוא בבחי' "הושיב את הגזילה", שיאמין בהשי"ת שמביאו אל מקומו האמיתי בעבודת השי"ת, ולא יתהלך בגדולות ונפלאות ממנו, אלא יהיה שמו ומרצה במקום המיוחד לו כפי שזימנו לו מן השמים. ועל כל משאלות לבו ברוחניות וגשמיות, יקיים בעצמו בכניעה ואמונה תמימה "טוב ויחיל דומם לתשועת ה'" (איכה ג, כו), וזה עיקר השבת האבידה ותיקון הפגם בשרשו.

עומק הפרשה

איך לברר את ההלכות בחיים

כִּי יִפְלֹא מִמֶּךָ דְּבַר לְמִשְׁפַּט בֵּין דָּם לְדָם בֵּין דִּין לְדִין וּבֵין גֵּעַ לְנֶעֱ... וּבֵאתָ אֶל הַכֹּהֲנִים הַלֵּוִים וְאֶל הַשֹּׁפֵט אֲשֶׁר יִהְיֶה בַּיָּמִים הָהֵם וְדִרְשָׁתָּ וְהִגִּידוּ לְךָ אֵת דְּבַר הַמִּשְׁפָּט.

מבאר מוהר"ת כי ההתקרבות להשי"ת היא דבר הדורש בקיאות גדולה, לדעת בכל רגע מה הוא הדבר שאכן יקרב אותו להשי"ת, שכן להתקרבות זו יש כמה וכמה פנים ודרכים, ובשעה שנדרש מהאדם להתקרב בדרך אחת אסור לו להתקרב בדרך אחרת, ואם יתעקש להתקרב בה לא יתקרב אלא יתרחק.

כגון עסק התורה. כל אדם מצווה לעסוק בתורה יומם ולילה, ואסור לבטל רגע אחד ממשנתו, אבל לעומת זאת האדם צריך לעסוק בתפילה, לקרב בני אדם לעבודת ה', לגמול חסדים ושאר מצוות, לעמול לפרנסתו, ואפילו לפקח את דעתו בשיחת חולין (חיי"מ תלה). ואם יתעקש לעסוק בתורה באותה שעה הוא גורם רעה לעצמו. אבל מצד שני אם יעסוק כל היום בכל עיסוקים אלו נמצא מתבטל לגמרי מן התורה.

ויותר מכך, גם בשעה שהאדם עוסק בתורה צריך לזכור שעדיין לא הגיע לתכלית עסק התורה, ועדיין עליו להתעורר יותר לעסוק בה להזהר לעסוק בה

◆ כרוז: רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א ציווה לעשות כרוז שכל מי שמאמין בהש"ת, שיבוא ויתקבץ אצלו בימי ראש השנה הק', וכן הוא נוהג לדורות. וכל נפש שמצטרפת לקיבוץ הק' יהיה לו חלק בגאולה השלמה בב"א. איש בל יעדר! (ע"י חיי מוהר"ן ת"ג והלאה).

◆ בשורה משמחת! ידועים בכל העולם דיבורי החיזוק והאמונה מפי הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א, השזורים וטבולים בדברי רביה"ק ותלמידיו זיע"א. כשהגליון 'משיב נפש' מתקבל בחיבה גם בקרב הרחוקים וכו' כידוע. לקבלת גליונות הביתה להפצה יעילה, היכנסו לשלוחה 7 ב'קול אודיע אמונתך': 083020666.

◆ אומן: עריק? חייג עוד היום ללשכת המידע דחסידי ברסלב: 0747956288.

◆ התורה הזמנית: הופיע! ביאור משולב על תורה ח' תנינא (מסלול תמימי דרך) מאת הרה"ח ר' יואל משי זהב שליט"א. מופץ בבתי הכנסת של ברסלב.

◆ לא יכבה בלילה נר: כינוס הכנה לנשים ענק מרתק ומחזק יתקיים א"ה ביום שלישי ה' אלול בעיר בית שמש. תכניות שימחה וחבור, עם הגב' ח. הרצברג וגב' א. איינהורן. לפרטים נוספים ולהרשמה: 0527128082 | 0504108211.

פעמים שמאיר לי איזה הארה של דביקות בתפילה או שבת, ואני תיכף מסלקה ממני, כי איני מאמין שיתכן שיאיר לו איזה אור רוחני, והרי יודע אני את מקומי?

אל יהיה קטן בעיני עצמו לומר שאינו ראוי להרגיש הארה של התקרבות, כי צריך האדם מאוד להאמין בעצמו שכל יהודי מקושר בשרשו לעולמות העליונים, ולכן כל ישראל הם בני נביאים שיש להם היכולת להיות כלי שבפתע פתאום ישכון עליהם איזה הארה רוחנית.

אולי הארות אלו הם סתם דמיונות בעלמא?

בוודאי שכל הארה שמאיר לאדם הוא 'דמיונות'. אך מי אמר שדמיונות זה דבר לא טוב, ההיפך, תכלית היהודי הוא לברר כח המדומה שלו, בשביל זה מתקרבם אנו לצדיקי אמת, וזה היה צוואת רביז"ל לקבל דמיון מבורר מהצדיק. וכל מצוות אמונה הוא דמיון, כי מצד השכל אי אפשר לנו להבין.

מעניין מאוד שבשעת אכילה או כשאתה הולך ברחוב ויש נסיון בעיניים וכו', למה אז לא מותעורר לך קנאות

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

אחיזת עינים

ד. י"א שאם אומר בפרוש שנעשה רק על ידי תחבולה, מתר: יבין דעת (חידושים ל"ד שם). שו"ת דברי יציב (י"ד, נז).

בשו"ת אגרות משה (י"ד, ד יג) מצדד להתייר, אך למעשה קשה להתייר נגד גדולי הפוסקים האוסרים.

בשו"ת בצל החכמה (ח"ד, יג) כתב, אם נעשה רק על ידי קלות התנועה, אינו אסור רק בשבאמת אינו עושה כלום אלא נדמה לרואה פאלו עשה. אבל העושה באשר נדמה לעין, אין בזה אסור. וכן מעשה תפוחו הנעשה בעת שהחפץ מכסה בניתן לזמן מה מעין הרואה, אין בו אסור. ולמעשה צריך עיון אם אפשר להתייר.

ה. ולמעשה:

(א) כיון שדעת רב גדולי הפוסקים שיש בזה אסור דאורייתא בכל אופן שהוא, הן על העושה והן על הרואה, וצו למחות על זה - על פן לב מי לא יחרד להקל בזה. (ב) ואפילו קשאמר או מראה שנעשה על ידי קלות התנועה, שיש קצת מתירים בזה, מפל מקום ישנם הופעות באלו שאינו אומר כלום.

(ג) גם תבין שבערב בזה פוחות טמאה שונים, שבערב אסור לכל הדעות, ואם הן בדרך כלל הוא ספק אסור דאורייתא.

(ד) אכן אם הוא 'אוי' - המפלל יש לו על מי לסמוך.

ב. וכן תבין למעשה, בחכמת אדם (כלל, פט ו. והביאו גם בפתחי תשובה, י"ד קעט ז) ובקצור שלחן ערוך (קסו, ד): מעונן זה האוחז את העינים, והוא מין תחבולה וכו' קלות התנועה וכו', והעושה זה לוקה. ומה תראה שהפחדנים העושים פחדים אלו על התנתות - עוברים בלא דאורייתא! והמצוה לעשותם - עובר משום 'לפני עור'. ולכן מי שצריך למחות - צריך למחות. וכל שכן שאסור להסתכל ולראותם. אבל אם הוא גוי שעושה - נראה שמתיר לראות. [ובתי אדם (ח"א כלל סג, יז) כתב שיש בזה גם אסור של 'מושב ליציב'].

וכן פסקו: מהר"ם שיק (תריג מצות, רנא), ויתכן שאפילו כשגוי עושה אסור משום לפני עור. משנת חקמים (מצוה מז), ולא שיק בזה מוטב שיהיה שוגגים ואל יהיו מזידים. שו"ת שבט הלוי (ח"ה, קכט א), ואפילו ללמד לילדים איך לעשות אסור. שו"ת יביע אומר (ח"ה י"ד, יד), ואף הפוסקים שכתבו להתיר, נראה שדעתם שיש בזה אסור דרבנן.

ג. וי"א שלא אסרו אלא כשנעשה על ידי כשיון: סמ"ג (ל"ת נג). הר"ש משאנן ורבינו הלל (ספרא, לא תנחשו). המהרש"ל (בשו"ת רמ"א שם). מצודת דוד (להרדב"ז, מצוה סא). שו"ת רדב"ז (אלף תרצה), אבל יש בזה אסור של גנבת דעת.

בפרשת השבוע: לא ימצא בכם וגו' מעונן, וברש"י: אלו אוחזי העינים הופעת קוסם/להטוטן - דעת הפוסקים שהמראה דברים נפלאים אף שלא נעשה בכשיון וכדומה אלא על ידי תחבולות כלשהם או זריזות ידים וכדומה - הוא אסור דאורייתא ממש!

א. זה לשון הרמב"ם (ספר המצוות, ל"ת לב): המצוה הל"ב וכו' לא ימצא בך וכו' מעונן, לא תעוננו. וישן חקמים (סנהדרין סה); מעונן - זה האוחז את העינים. והוא מין גדול מן התחבולה מחבר אלו קלות התנועה ביד, עד שיתדמה לאנשים שנעשה עיניים אין אמתות להם. כמו שפירא אותם יעשו תמיד שיקח חבל וישלים אותו בכנף בגדו לפני העם ויוציאהו נחש, וישליך טבעת לאויר ואחר כן יוציאהו מפי אדם אחד מן העומדים לפניו - כל פועל מהם אסור. ומי שעושה זה יקרא 'אוחז את העינים', והוא מין מן הכשיון. ומפני זה לוקה. והוא עם זה גונב דעת הבריות. וההפסד המגיע מזה גדול מאד.

וכן פסקו: תשובות הגאונים (החדשות, קטו). שו"ת רמ"א (סו, ב"ח י"ד, קעט ב). התנחל (מצוה רג). ט"ז (י"ד, קעט י). ש"ך (שם סק"ז). דינא דחיי (ל"ת נג). שירי קרבן (סנהדרין מ: ד"ה המכשף). יד הקטנה (ח"ב עכ"ס פ"ו ל"ת מז). וכן משמע: שו"ת מהריק"ו (עו). בית יוסף (י"ד קעט). מהר"ם פאדוה.

יורל ע"י מוכן עלה לתרופה
בכל ענין או להצטרפות למנויים בדוא"ר:
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית:
02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591448
המערות נסגרות מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישות נכס נצחו: עלה לתרומה, בנק
מרביתיל 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

גם לבזות את עצמו ביותר עד שיוכל לפל על-ידי-זה חס ושלום, הוא בודאי אסור חמור, כי הוא אסור שפיכות דמים שאסור גם בעצמו, כמו שכתבנו, שופך דם האדם וכו'. ואף את דמכם לנפשותיכם. ודרשו רבותינו ז"ל ומוכא בפרוש רש"י, לרבות השופך דם עצמו. כי צריכין לדון את עצמו לכף זכות, כמבאר בהתורה אומרה לאלקי בעודי (בסימן רפב), כי מי יודע את מקומו, והעקר - שלא יתיאש את עצמו מן הצעקה לעולם:

ליקוטי הלכות, ערלה ד, טז

יהלום

כי אפלו אם ישראל כמו שהם, עדין יש בהם פמה נקודות טובות, שזה יקר מאד בעיני השי"ת:

ליקוטי הלכות, ראשית חזק ד, ד